

[Oluf Pedersen.]

Derved opnaar man, at den arbejdende Befolkning kan bære de nye Priser.

Kristen Amby: I sin Imødegaaelse for bemærkede den højtærede Landbrugsminister, at en Sammenligning mellem Priserne nu og Priserne i 1925 paa Arbejdsløn, Korn og Brød er ganske uholdbar, fordi man ikke dengang havde disse Oplagringsudgifter, som man nu har — nu gaar jeg ud fra Ministerens Tal, og bedre kan jeg vel ikke gøre det —, altsaa de 18 Øre, som Ministeren sagde var disse Udgifters Part i Fordyrelsen. Men hvis man nu ser væk fra den Billiggørelse, som netop dette Lovforslag vil hidføre — altsaa de 157 skulde i Virkeligheden have været 190 omtrent, hvis man ikke lagde denne Afgift over paa Hvedebrød og Hvedemel —, saa vil det altsaa sige, at vi — skønt Arbejdslønnen i Dag er mindre end i 1925 og Rugprisen mindre end i 1925 — vilde have en Rugbrødspris paa omkring — ja, nu ser jeg bort fra Afgiften — 180—190, medens vi da kun havde en Rugbrødspris paa 141. Træk saa de 18 Øre fra, saa viser det sig alligevel, at der er noget helt urimeligt i den Maade, hvorpaa Priskontrollen virker.

Ministeren begyndte med at sige, at det var, ligesom man troede, han var glad ved denne Prisstigning. Det er der ingen, der tror, og det er der heller ingen, der har sagt. Men jeg kan bare ikke begribe — og det glæder mig, at det faktisk er hele Rigsdagen, der ikke kan begribe det —, at Ministeren uden videre godkender Tal, som hans sunde Fornuft maa sige ham ikke kan passe. Og det er det, Ministeren gør, for han regner stadig væk med Stigningen paa 50 Mill. Kr. Og naar Ministeren argumenterer saa firkantet, som han gør — og det er firkantet, han argumenterer, idet han siger, at en indirekte Afgift paa andre Ting vilde bare betyde fra den ene Lomme over i den anden —, saa er det, jeg griber ind og siger, at det er ikke rigtigt, thi f. Eks. en Afgift paa Kakao er ikke fra den ene Lomme over i den anden, naar det drejer sig om de alledaarligst stillede, en Husmand eller en Træskomand ude paa Landet og for øvrigt mange andre. Det er ikke, fordi jeg mener, man kan lægge en Afgift paa 50 Millioner paa Kakao.

Der er egentlig meget lidt ved at diskutere med en Minister, der benytter den Slags Argumenter. Det gjorde Ministeren ogsaa nu til sidst, idet han sagde: Det ærede Medlem anviste Kakao. Det er ikke rigtigt. Jeg har sagt principaliter, at denne Stig-

ning er overhovedet ikke berettiget, og Ministeren og Regeringen skylder alt Bevis for, at den er berettiget. Af Stigningen fra de 93 til de 157 Øre begrundes Stigningen i selve Kornprisen kun de 28 Øre, og for Berettigelsen af alt det andet skylder man ethvert Bevis. Omkostningerne er snarere faldet, paastaar jeg, og det er de andre, der skal bevise det modsatte. Fra det Tidspunkt, hvor denne Stigning blev fastsat, og indtil nu er Brændselspriserne i hvert Fald faldet. Det er ikke rigtigt, naar Ministeren siger, at det er urimeligt af mig at ville lægge 50 Millioners Afgift paa Kakao. Det har jeg heller ikke tænkt mig. Jeg har blot nævnt det som et Eksempel for indirekte Afgift, der ikke tog af de samme Lommer, som ellers skal betale den forhøjede Rugbrødspris. Ministeren kunde finde andre Maader at gaa frem paa, og andre kunde maaske være ham behjælpelig dermed.

I øvrigt forekommer det mig, man ogsaa i nogen Grad kunde gaa den Vej, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen peger paa, for deri er jeg ganske enig: i en Tid, hvor Millionerne, for ikke at sige Milliarderne, ruller ud af Landet, vejer Hensynet til den danske Befolknings Ernæring, og tilstrækkelige Ernæring, for mig mere end nogle finansielle Hensyn, som Regeringen ellers aldrig har været særlig villig til at iagttage. I en Tid, hvor det drejer sig om, at $\frac{1}{2}$ Milliard eller maaske, inden Aarets Udgang, op i Nærheden af en Milliard gaar fra den danske Befolkning, kan jeg ikke se — selv om man skulde regne med et Beløb paa 50 Mill. Kr. anvendt paa denne Maade —, at dette var saa forfærdeligt, selv om man skulde gaa det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensens Vej: at finansiere det over Staten, over den løbende Regering. Men det behøver heller ikke at være de 50 Millioner.

Det er det, jeg principielt bliver ved at fastholde over for Regeringen — og jeg er nødt til at gøre det her, for jeg har ingen anden Mulighed —: Regeringen skulde høre op med at tro paa, at den kan regere og regulere over alle Erhvervslivets Felter, for det kan den ikke, og saa skulde den tage fat paa de ganske enkelte Ting, saaledes som Handelsministeren har taget fat paa Mælken. Det viste sig altsaa pludselig, skønt den tidligere Handelsminister havde staaet her i Salen og sagt, at det ikke lod sig gøre, at det vilde skabe Arbejdsløshed og Kaos, og jeg ved ikke alt, hvad det vilde skabe, at den nuværende Handelsminister kunde tvinge Prisen paa Mælk, solgt under en vis Form, ned med en Fjerdedel, fordi han tog